

jo i øvrigt noget, jeg ikke i Dag for første Gang erfarer. Naar det ærede Medlem lod mig høre, hvad der jo nu blev gentaget af det ærede Medlem for Vinderup (Svendsen), at jeg havde paralleliseret, altsaa ganske stillet ved Siden af hinanden den private Lodsejers Ret til hans Strandbred og Stenfiskerens Ret paa Forstranden, saa er det ganske vist urigtigt, hvis jeg har gjort det. Fuldstændig ens er naturligvis ikke deres Retsstilling. Der er den Forskel, at Ejeren kan forbyde andre at komme paa sin Strandbred og kan sælge hele sin Strandbred eller Dele deraf til, hvem han vil, medens derimod Stenfiskeren maa nøjes med den Ret, han har, til selv at tage, hvad han har Brug for, men jeg troede ogsaa, det var klart nok, at det kun var derom, vi her talte. Vi talte ikke om Retten til at afhænde og pantsætte, men kun om Retten til at tage disse Ting til Brug eller til Salg, og i saa Henseende er Stenfiskerens Ret akkurat den samme paa Forstranden, som den andens er indenfor. Derom kan der ikke være Tvivl, og jeg har heller ikke hørt det benægte. Naar det i øvrigt nu af den ærede sidste Taler saavel som af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds blev fremhævet, at efter vort Forslag vilde der i mange Tilfælde ikke blive nedlagt Forbud, hvor Forbud burde nedlægges, fordi Ejeren ikke vilde underkaste sig den Indskrænkning i sin Raadighed over Stranden, som vi kræve, saa er Fejlen Ejeren, og hvis disse Fejl blive hyppigere, efter at de have faaet Understøttelse fra ærede Talere her i Tinget, saa er det ikke vor Skyld. Vi beklage naturligvis, at man af de Hensyn, som jeg har nævnt, ikke har kunnet finde en Myndighed, der kan nedlægge Forbud, hvor Kysten kræver Sikring, hvad enten Ejeren saa siger ja eller nej. Vi have ikke kunnet finde det, og jeg hører nu, at min ærede Nabo (Bertelsen [Hjørring]) slet ikke ønsker, at en saadan Myndighed skulde findes. Derfor have vi maattet nøjes med at lade Lodsejeren selv om, om han vil have Forbud eller ej. Men hvis han for at undgaa de Indskrænkninger, der ere gjorte i hans Raadighed paa den udyrkede Strand, virkelig vil se hele sin Kyst forfalde, saa maa han tage Ansvaret over for sig selv og over for de kommende Slægter. Det kunne vi ikke bære Ansvaret for. Er det Alvor med hans Ønske om at bevare Kysten, saa maa han kunne paatage sig denne lille Byrde, her paalægges ham, ellers regner jeg ikke hans Ønske stort.

Svendsen: Jeg vil kun sige til den ærede Ordfører, at det kan jeg ikke lade staa umodsagt, at hvis det skulde blive Følgen af denne Lov, at der ikke blev gjort saa mange Forsøg, som ønskeligt var, for at sikre Kysten, saa skulde det ikke være de Herrers Skyld, men vor Skyld, som have omtalt de Mangler, der findes i Lovforslaget. Det kan jeg aldeles ikke indrømme, at vi skulde bære Skylden for, at de faa vedtaget et Lovforslag, der lægger Hindringer i Vejen for denne Sikring, og som lægger Byrder paa Befolkningen for at faa denne Sikring. Jeg kan ikke forstaa, at man ikke skal kunne omtale det uden at faa Skyld for, at man har bidraget til, at Forslaget ikke vil komme til at virke, som man har ønsket det fra Udvalgets og dets Ordførers Side.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Der var en Bemærkning, jeg glemte for. Det er gentagne Gange blevet sagt som en Indvending mod Lovforslaget, at det var Stenfiskernes eller Kystfiskernes Interesser, som vi her varetog. Jeg vil kun sige, at for mig, der aabent vedkender mig at lægge megen Vægt paa, at disse Interesser varetages, er det kun med stor Betænkelighed, at jeg gaar ind paa at afløse den gældende Lov med det Lovforslag, vi nu byde dem, thi det maa ikke glemmes, at de betydelige Straffe, Konfiskationen og den offentlige Paatale, som vor § 12 hjemler, først og fremmest vil ramme dem, Stenfiskerne. Nu kunne de i mange Tilfælde blæse alle de Forbud, der nedlægges, et Stykke, fordi det, de risikere, er saa overmåade lidt, men efter vort Forslag ville de blive ramte ganske alvorlig. Det have vi gjort for at imødekomme de, som vi mene, retfærdige Krav fra Jordbrugernes Side; men saa burde ærede Medlemmer dog virkelig se saa alsidig paa Tingene, at de kunne indrømme det lidet, vi kræve til Gengæld derfor. Hvis ogsaa dette lidet skal gaa ud, dette, at Ejerne skulle underkaste sig den Indskrænkning i Brugen af deres Ejendomme, som her er Tale om, saa gentager jeg, hvad jeg før sagde, at saa maa Stenfiskerne hellere beholde den nuværende Lov end faa den her foreliggende med alle de Byrder, Indskrænkninger og Straffe, som der lægges paa dem.

Scavenius: Den ærede Ordføreren mente, at saa sent som i Trediveerne var det en almindelig Mening her i Landet, at Strandbredden var Statsejendom eller